

ΣΠΑΘΑΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

ἐν Ὁδησοῦ ἐπὶ μορφώσει καὶ παιδείᾳ διαπρεπῆς ὁμογενῆς, ὁ κατέχων τὸ ἐπίζηλον ἀξίωμα τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου τοῦ Ῥωσικοῦ καὶ ἐλληνικοῦ τύπου. Νεώτατος ἀκόμη, μόλις ὑπερβάς τὸ τριακοστὸν. Γεννηθεὶς ἐν τῇ ἱστορικῇ Ἀγκύρᾳ τῆς ἐν Μικρασίᾳ Γαλατίας διήλθε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῇ Ροδοκαν. Ἱερατ. Σχολῇ τῆς Καισαρείας, μεθ' ὃ ἐσπούδασεν ἐν τῇ Θεολογικῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Κιέβου, ἣν ἐπεράτωσεν αἰσίως, ψηφισθείσης τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐνασίμου ἐπιστημονικῆς του μελέτης εἰς τὸ ἐιδικὸν περιοδικὸν τῆς Ἀκαδημίας. Κάτοχος οὕτω τῆς Ῥωσικῆς εἰσήλθε τῷ 1900 καὶ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀνατολ. Γλωσσῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Πανεπιστημίου Πετροπόλεως, ὡς καὶ εἰς τὸ Ἀρχαιο-

λογικὸν Ἰνστιτούτον, οὗ καὶ μέλος διατελεῖ ἐνεργόν. Τυχῶν καὶ ἐν ταῖς Σχολαῖς ταύταις διπλωμάτων ἀ' τάξεως προσεκλήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὑπουργείων τῶν τε Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν. Μετὰ βραχείαν διαμονὴν ἐν τῇ Λογ. Ἐπιτροπῇ Πετροπόλεως διωρίσθη τῷ 1905 εἰς τὴν ἐπίζηλον θέσιν τοῦ ἐπόπτου βοηθοῦ τοῦ Ῥωσικοῦ τύπου καὶ λογοκριτοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ, ἀπὸ ἐνός δὲ περιποῦ ἔτους ἀνήλθεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου τοῦ τύπου Ὁδησοῦ. Ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν, ἐξαιρετικῶς τιμῶσα τὴν πολυμάθειαν καὶ βαθεῖαν εἰδικότητα αὐτοῦ περὶ τὰς Ἀνατολικὰς Γλώσσας, ἀνεδέχθη ἰδίως ἀναλώμασι τὴν ἐκδοσὶν τοῦ διτόμου συγγράμματός του «Περὶ τῶν Μικρασιατικῶν Διαλέκτων», τῷ ἀνέθηκε δὲ τὴν ἀναθεώρησιν καὶ συμπλήρωσιν τοῦ διασήμου Λεξικοῦ τῶν τουρκικῶν διαλέκτων τῶν ἀπὸ ἀρχαιστάτων χρόνων, ὅπερ ἐκδίδεται συνεργασίᾳ πολλῶν ἐγκρίτων ἀνατολιστῶν ὑπὸ τοῦ πολλοῦ Β. Ράδλωφ μέλους τῆς Ῥωσικῆς Αὐτοκρ. Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ διευθυντοῦ τοῦ Ἐθνολογ. Μουσείου τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Δὲν ἐπάοχει ἄνθρωπος ὅστις νὰ μὴ ἔχη τὴν γενναιοῦτητα νὰ ἐποφέοη μὲ ἕλομονήν τὰς δυστυχίας . . . τῶν ἄλλων.

* Ἀξίζει περισσότερο ἢ ἡδονὴ τοῦ δίδειν, παρὰ ἢ τοῦ λαμβάνειν τὴν ἐνθυμεῖται κανεὶς καὶ τὴν αἰσθάνεται περισσότερο.